

Arrest

nr. 74 948 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.R.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 16/08/1990 te Bamatyurt geboren en was woonachtig in Dagestan. U bent gehuwd met A.I.(...) (OV X). Omdat uw man verdacht werd van medeplichtigheid aan een bomaanslag in Dagestan verliet hij op 03/07/2010 Dagestan. Hij vluchtte naar België waar hij op 08/07/2010 aankwam. Hij diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20/05/2011 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen. Op 05/07/2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In de zomer van 2011 werd er door de ordediensten een huiszoeking bij uw ouders gedaan waarbij men op zoek was naar uw echtgenoot. Op 03/09/2011 verliet u Dagestan om u bij uw man in België te vervoegen. U kwam er op

08/09/2011 aan en diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.I.(...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bovendien was u betreffende het enige nieuwe element dat u aangaande jullie vervolgingsvrees aanhaalt tegenstrijdig? wat de bedrieglijkheid van jullie asielmotieven verder bevestigt. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er in september 2010 gemaskerde mannen bij uw ouders kwamen. Dit was de enige keer dat ze kwamen en ze waren op zoek naar uw man (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat ze in de zomer van 2011 binnenvielen bij uw ouders en dat dit de enige keer was dat ze binnenvielen. Toen u gevraagd werd wat u onder de zomer verstond was dat een periode van mei tot en met augustus (CGVS p.4-5). Dat u zowel betreffende de maand als het jaartal tegenstrijdig bent over het enige bezoek van de ordediensten aan uw ouders ondergraaft uw geloofwaardigheid. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd had u er geen verklaring voor (CGVS p.6). Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen de wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt:

“U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw vermeende medeplichtigheid aan de aanslag van 19/10/2009 op een gasleiding in Bal-Yurt. Hiervoor werd uw vriend M.R.(...) tot 3 jaar veroordeeld. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat u de oorzaak van uw vervolgingsproblemen in een foutief tijds kader plaatst. U stelt immers (CGVS p. 3, 6, 8-9) dat u op 20/10/2009 's morgens thuis werd gearresteerd nadat u de avond voordien, dus op 19/10/2009, R.(...) telefonisch had proberen te bereiken. U werd op basis van het feit dat u R.(...) op 19/10/2009 had proberen te bellen door de politie ervan beschuldigd te hebben meegewerkt aan de aanslag die R.(...) op 19/10/2009 had uitgevoerd (en waar tijdens hij zijn beide handen verloor). Uit de hierboven vermelde informatie blijkt echter dat R.(...) op 17/10/2009 de mislukte aanslag uitvoerde (en toen zijn beide handen verloor).

Omwille van het feit dat u stelt dat de beschuldigingen jegens u enkel gebaseerd zijn op uw poging tot contact op de avond van de aanslag vloeien al uw vervolgingsproblemen voort uit de gebeurtenissen van die ene dag. De vaststelling dat uw bewering dat de avond voor uw arrestatie R.(...) zijn mislukte aanslag pleegde niet overeenstemt met de informatie ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ondanks het relatief kleine tijdsverschil kan niet worden voorbijgegaan aan het essentiële karakter van deze incoherentie.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document ter staving van uw asielrelaas neerlegt. Dit ondanks het feit dat u officieel wordt gezocht en de politie meerdere malen bij u thuis naar u op zoek was. Voorts toont u op geen enkele wijze uw vriendschappelijke banden met M.(...) aan.

Verder bent u onvoldoende op de hoogte van de actualiteit van uw vervolgingsfeiten wat duidt op een dermate desinteresse die niet in overeenstemming is te brengen met uw vervolgingsvrees. Zo wordt u, afgaande op uw verklaringen omtrent het document dat op het politiekantoor zou liggen, officieel gezocht voor medeplichtigheid aan een (mislukte) aanslag. In augustus 2010 bracht de politie uw moeder hiervan op de hoogte (CGVS p.6-7, 12-13). Dit zou het eerste document zijn dat aangeeft dat u

officieel gezocht wordt. Ondanks het feit dat het document allerlei belangwekkende informatie zou kunnen bevatten heeft u nog niet naar de inhoud ervan gevraagd (CGVS p.14). Verder weet u niet waarom uw moeder niet naar de concrete inhoud van het document vroeg noch waarom u niemand van uw familie vroeg om het document in te kijken (CGVS p.6). U besloot uiteindelijk door te stellen dat het u niet uitmaakt wat er in het document zou staan (CGVS p.6). U gaat er echter van uit dat men u enkel op basis van uw poging tot contact met M.(...) beschuldigd. Een element dat voor uw vrijlating reeds bij de politie was gekend (CGVS p.6). Dat u 2 maanden later opnieuw een huiszoeking had en u 10 maanden later plots officieel van medeplichtigheid werd beschuldigd indiceert dat er sprake zou kunnen zijn van nieuw bewijsmateriaal of verklaringen tegen u. In het licht van deze vaststelling is het niet aannemelijk dat u niet de minste interesse voor dergelijk document betoont. Voorts weet u ook niet of er al een rechtszaak tegen u opgestart werd (CGVS p.13). Of er nog anderen van medeplichtigheid werden verdacht of voor diezelfde feiten werden opgepakt weet u ook niet (CGVS p.13, 9). U vond het zelfs niet nodig enige pogingen te ondernemen om zich hierover te informeren (CGVS p.13, 14). Feitelijk weet u niet wat de concrete beschuldiging tegen u is noch waarop men zich baseert om u na zo'n lange periode officieel in beschuldiging te stellen. Een dergelijke mate van vaagheid en desinteresse over elementen die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken is weinig aannemelijk en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze.

Ook werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Ondanks het feit dat u reeds sinds oktober 2009 vreesde te worden opgepakt voor betrokkenheid bij een mislukte aanslag, en u verklaarde dat jonge mannen bij de minste verdenking van iets worden vermoord, bleef u tot juli 2010 in Dagestan wonen (CGVS p.3, 8).

Daarbovenop blijkt uit uw verklaringen dat er in december 2009 nog een huiszoeking bij uw ouders had plaatsgevonden waarbij de politie op zoek naar u was (CGVS p.11). U stelde weliswaar dat u sinds uw vrijlating bij uw oom onderdook, niettemin is het weinig aannemelijk dat u vanuit de door u verklaarde vervolgingsvrees nog zolang in Dagestan verbleef. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw onderduikplaats bij een familielid zich bevond in een dorp 4-5 km van uw verblijfplaats in Khasav-Yurt (CGVS p.14-15). Er kan worden uitgegaan van het feit dat een dergelijk onderduikadres bij familie in de zeer nabije omgeving van uw gewoonlijke verblijfplaats toch enige risico's inhoudt. Toen u werd gevraagd wat de uiteindelijke aanleiding van uw vertrek uit Dagestan was wist u dit echter niet te vertellen. Sterker zelfs, het was de beslissing van uw oom dat u omwille van veiligheidsredenen het land moest verlaten. U had er zelfs niet aan gedacht. Toen u gevraagd werd of u uw land wilde verlaten stelde u dat u het beu was om 'daar hele dagen niets te doen' (CGVS p.12). Het feit dat u nog zolang in uw land van herkomst verbleef en het zelfs niet uit eigen overweging verliet kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Tenslotte kan er geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde tussen Moskou en België met de auto te hebben gereisd. Onderweg stapte u over in een andere wagen. In beide wagens zat u gewoon op de achterbank. U verklaarde tussen Moskou en België geen enkele grenscontrole te zijn gepasseerd en verder werden er ook geen afspraken met de smokkelaars gemaakt aangaande de eventualiteit van een individuele grenscontrole (CGVS 7-8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde huiszoeking ondermijnd daar u stelde dat de autoriteiten toen uw internationaal paspoort in beslag namen (CGVS p.11-12).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw binnenlands paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 3 EVRM. Verzoekster beroept zich ook op machtsoverschrijding.

Verzoekster klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door verzoekster.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële

motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De schending van artikel 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster stelt ten eerste dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) haar ten onrechte verwijt dat zij geen bewijs kan voorleggen van haar asielrelaas. Zij stelt dat zij nadat ze beslist had om haar land van herkomst te verlaten zij zich niet meer bekommerd heeft om het verzamelen van documenten en getuigenissen die haar verhaal konden ondersteunen. Verzoekster meent dat dit normaal is aangezien zij haar land van herkomst is ontvlucht omdat zij voor haar veiligheid vreesde. Verzoekster stelt dat er rekening moet gehouden worden met de speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt bij het eisen van bewijs. Ook is verzoekster van mening dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal. Gelet op de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen, kan een asielzoeker erkend worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en als er twijfel bestaat zou dit ten goede van de asielzoeker moeten komen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vervolgens stelt verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Zij citeert vervolgens het artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij absoluut niet begrijpt dat de bestreden beslissing haar de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigert. Verzoekster herhaalt vervolgens de redenen waarom eerst haar echtgenoot, en vervolgens zij zelf hun land van herkomst hebben moeten verlaten. Verzoekster benadrukt dat de situatie die haar echtgenoot kende geen uitzondering is en dat personen van Tsjetsjeense afkomst geviseerd worden en dat eenieder die een vriend of familielid heeft die lid is van de rebellenbeweging zonder concrete bewijzen tegen hem vervolgd, gearresteerd en mishandeld wordt. Verzoekster meent ook dat de commissaris-generaal een klaarblijkelijke vergissing begaat en het beginsel van de goede administratie en de evenredigheid schendt.

Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Verzoekster laat na te concretiseren wat zij bedoelt met de aangehaalde schending van het beginsel van de goede administratie. De commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing genomen op basis van een geheel van elementen die terug te vinden zijn in het administratief dossier, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook van mening dat de commissaris-generaal geen klaarblijkelijke vergissing begaat.

De Raad wijst er verder ook op dat het voor verzoekster niet volstaat om de definities van vluchteling en subsidiaire bescherming op te nemen in het verzoekschrift en verder enkel de asielmotieven te herhalen om de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekster dient met concrete argumenten aan te geven waarom de verschillende motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet afdoende zijn. *In casu* slaagt verzoekster hier niet in.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal door haar echtgenoot gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal het belang niet schijnt waar te nemen van de subsidiaire bescherming en het feit dat het toekennen of weigeren van deze bescherming ook een volwaardige motivatie vergt. Verzoekster verwijst hier naar de verklaringen die zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd en houdt vol dat hiermee een reëel risico op het lopen van ernstige schade wel degelijk bewezen is.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekster een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van

de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Aangezien verzoekster geen andere motieven aanhaalt dan diegene die haar echtgenoot A.I.(...) heeft aangehaald heeft de commissaris-generaal in hoofde van verzoekster een zogenaamde volgbeslissing genomen. De commissaris-generaal heeft in hoofde van verzoeksters echtgenoot beslist tot de weigering van de status van vluchteling en van het subsidiaire beschermingsstatuut. Deze beslissing is door de Raad bevestigd in arrest nr. 68 808 van 20 oktober 2011. Daar verzoekster geen eigen asielmotieven aanhaalt, kan ook in haar hoofde de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming niet toegekend worden.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS